

γλυφίδα

— 391 —

γλυφός

γλυφίδα ἡ, Παξ. Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ λ υ φ ῖ ς.

Γ λ υ φ α ν ο ν, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ α ν ο ν.

γλυφίδι τό, γλυφίδιν Πόντ. (Κερασ.) γλυφίδι Πόντ. (Ἀμισ.) γλυφίδ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γλουφίδιν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ λ υ φ ῖ ς.

1) Γ λ υ φ α ν ο ν, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ α ν ο ν. 2) Μετων., ἄνθρωπος ἰσχνός Πόντ.

γλυφιδίτσα Πόντ. γλυφιδίτσα Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ φ ῖ δ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα. Μετων., γυνὴ λεπτοφυῆς, ἰσχνή. Συνών. γ λ υ φ ι δ ο ῦ, κολλημένη, στέκα.

γλυφιδοπρόσωπος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ υ φ ῖ δ ι καὶ π ρ ὅ σ ω π ο.

Σκωπτικῶς, ὁ ἰσχνὸς εἰς τὸ πρόσωπον.

γλυφιδουῖ ἐπίθ. θηλ. Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ φ ῖ δ ι καὶ τῆς καταλ. -οῦ.

Σκωπτικῶς ἐπὶ γυναικὸς, κάτισχνη, σκελετώδης.

γλυφιδώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ φ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνω.

Γίνομαι κάτισχνος.

γλυφίζω (I) σύνθηθ. γλυφίζ-ζω Σύμ. γλυφίζου βόρ. ἰδιώμ. γλυφίζουρ ἐν Τσακων. (Μελαν. κ.ά.) βλυχίζω Ἰθάκ. Νάξ. Σίκιν. βλυσίζω Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ὅ ς.

1) Ἀμτβ., εἶμαι ὑφάλμυρος σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μελαν.): Τὸ νερὸ γλυφίζει σύνθηθ. Ἀμα βάλ'ς κὶ λεῦκῖς, θὰ γλυφίσ'νι τὰ π'γάδια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸ ὕδρ' ἐν γλυφίζοντα (τὸ νερὸ γλυφίζει) Μελαν. Συνών. γ λ υ φ α ῖ ν ω. 2) Μεταβ., πίνω ὀλίγον ὑφάλμυρον ὕδωρ Μῆλ. Νάξ. Σίκιν. Σύμ.: Ἐσώθηκε τὸ νερὸ μου καί, γιὰ νὰ ξεγελάσω τὴ δίψα μου, γλυφίζω θάλασσα Μῆλ. Τὰ κατσίκια γλυφίζ-ζον Σύμ. Οἱ πέρδικες κατιβαίνουν 'ς τὴν ἀκριαλιὰ καὶ γλυφίζ-ζον ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτόθ.

γλυφίζω (II) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. γ λ υ φ ω. Ὁ σχηματισμὸς εἰς -ίζω κατὰ τὸ σ κ α λ ῖ ζ ω.

Διὰ τοῦ γλυφάνου κοιλαίνω τι: Γλυφίζω τὰ κοντάλια.

γλυφίλα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ὅ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

Γ λ υ φ α 1, τὸ ὅπ.βλ.: Τοῦτο τὸ νερὸ εἶναι μιὰ γλυφίλα Πελοπν. (Ἀνδροῦς.)

γλυφοδόνης ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυφοδόνης Ἐρεικ. Κέρκ. Θηλ. γλυφοδόα Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ τ ὅ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ φ ὅ ς, καὶ τοῦ οὐσ. δ ὁ ν τ ι.

Ὁ ἔχων κατὰ ἀρχαῖα διαστήματα διατεταγμένους τοὺς ὀδόντας. Συνών. ἀ ρ α ι ο δ ὁ ν τ ι ς.

γλυφονέρι τό, Λεξ. Δημητρ. γλυφονέρι Στερελλ. (Ἰτ.) γλυφονέρι Εὐβ. (Λιχάς) βλυχονέρι Προπ. (Ἀρτάκ.) γλυφονέρι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ὅ ς καὶ τοῦ οὐσ. ν ε ρ ὅ.

Ἰφάλμυρον, γ λ υ φ ὅ ν ὕδωρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ φ ὅ ς 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ λ υ φ ο ν ε ρ ὅ, Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Σκίαθ. Σκόπ.

γλυφόνι τό, Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ φ ὅ ς.

Ἰπόξιμος καρπὸς ροιᾶς. Συνών. ξ ι ν ὁ ρ ρ ο δ ο.

γλυφός ἐπίθ. κοιν. καὶ βλυχός Ἀγαθον. Ἀμοργ. Ἀνάφ. Εὐβ. (Στρόπον. Τσέργ.) Θήρ. Ἰθάκ. Ἰος Κάλυμν. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κάσ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κουφονήσ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Λυκαον. (Σιλ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Κίτ. Μάν. Μεσσην. Νεάπ.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Ἀστακ. Μαλεσ.) Χάλκ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. γλυφὸ Τσακων. (Μελαν. κ.ά.) γλυφὸ Τσακων. (Χαβουτσ.) γλυφὸς Κύπρ. βλυχὸς Κίμωλ. Κρήτ. Οὐδ. βλυχὸ Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Ἀγίος Γεώργ. Σητ.) βλυχὸ Κρήτ. (Σητ.)

Τὸ ἀμάρτ. Ἑλληνιστ. β λ υ χ ὅ ς, πιστούμενον ἐκ τοῦ συνωνύμου β λ υ χ ὦ δ ε ς. Βλ. Φιλ. Ἰουδ. 568 Α: «τὸ μὲ γὰρ αὐτοῦ (τοῦ ὕδατος) γλυκύ, τὸ δὲ ἄλμυρόν, τὸ δὲ βλυχῶδές ἐστι». Πβ. Β. Φάβη, Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370. Ὁ τύπ. β λ υ χ ὅ ς κατὰ τὸ γ λ υ κ ὅ ς, κατὰ τὸ ὅπ. καὶ π ρ ι κ ὅ ς ἐκ τοῦ π ι κ ρ ὅ ς κττ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ ὀλίγον τι ἄρμυρός, ὑφάλμυρος, συνήθως ἐπὶ ὕδατος σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σιλ.) Τσακων. (Μελαν. Χαβουτσ.): Νερὸ γλυφὸ σύνθηθ. Μύγδαλα γλυφά Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πῶς τὸ πίνετε αὐτὸ τὸ νερὸ ποῦ 'ναι ἔτσι γλυφὸ; Ἰων. (Σμύρν.) Τὸ πηγάδι τοῦ Δημητρουῦ ἔχει πολὺ νερὸ, μὰ εἶναι τόσο γλυφὸ, ποὺ δὲν πίνεται Μῆλ. Τὸ νερὸν τοῦ λάκκου μου ἐνὶ πολλὰ γλυφὸν καὶ 'ἐν πίν-νεται (λάκκου = πηγαδιοῦ) Κύπρ. Ἐνὶ γλυφὸ τὸ ὕδρ' ἐν κινούμενε (εἶναι ὑφάλμυρο τὸ νερὸ, δὲν πίνεται) Μελαν. Ἀμα ἐνὶ γλυφὸ τὸ ὕδρ' ἐν κινάντα τὸ σαπούνι (ὅταν εἶναι γλυφὸ τὸ νερὸ, δὲν πιάνει τὸ σαπούνι) αὐτόθ. Ἐχει καὶ βλυχὰ νερά καὶ ποτίζουνε τὰ χοντρά ζωντανά, τίς γελάδες Ἀγαθον. Τὸ νερὸ βγήκε βλυχὸ, ἀπὸ τὴν ἴδια βένα τοῦ πηγαδιοῦ μας (βένα = φλέβα νεροῦ) Ἰθάκ. Τὸ νερὸ ἐνὶ βλυχὸ, δὲ βίνεται Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βλυχὸ νερὸ βγάνει ἐτοιμητριά ἢ βρύση Κρήτ. (Σητ.) Αὐτὸ τοῦ νεροῦ εἶναι γλυφὸ, ἔχ' πούλλα ἄλατα Ἀλόνν. || Ἀσμ.: Νὰ πίνης ὕστερα βλυχά, νὰ πρήσκεται ἡ κοιλιά σου Κάσ.

Βλυχὸν νερὸ μὲ πότισες ἔ' ἦκαρες τὴ γαρδιά μου καὶ ξαφνικὰ σὲ χάσανε ἀμ-μάθκια τὰ δικά μου

Κῶς (Πυλ.) Συνών. γ λ υ φ ε ρ ὅ ς. β) Ὁ ἄλμυρός Λυκαον. (Σιλ.) 2) Ὁ ἀηδής, δυσάρεστος τὴν γεῦσιν, ὁ ἄνοστος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Λέσβ. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ.: Κεφτέδες γλυφοὶ Λεξ. Δημητρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυφὸς Πάρ. Σάμ. (Παλαιόκαστρ.) Χίος. Γλυφὸν Κύπρ. Χίος, Γλυφὸ Ὁθων. Πάρ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ. Χαλκ.) Ἀλόνν. Ἀμοργ. Ἀντίπαρ. Εὐβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Μηλ.) Κέρκ. (Σιν.) Πάρ.

